

Vederlicht

Soms is het leven vederlicht,
dan straalt ieders gezicht,
maar soms is het leven
onnoemelijk zwaar
zoals nu... als ik naar je
levenloze lichaam staar.

Afscheid nemen

'Neem maar afscheid' zeiden ze.
Maar hoe doe je dat 'afscheid nemen'?
'Ieder doet dat op zijn manier' zeiden ze.
Maar wat is dat dan 'mijn manier'?
Het ene moment wil ik er over praten
het andere niet...
De ene keer wil ik beginnen wenen
de andere keer niet...
Soms lijkt het alsof ik mij vermaak,
maar het is een façade.
Soms probeer ik mijn gedachten te verzetten
en lukt het niet zo goed.
Maar nog steeds weet ik niet
hoe ik 'afscheid nemen' moet.
Moet ik dit alles gewoon ondergaan?
Of word ik boos en zal ik met mijn vuisten slaan?
Stilletjes in een hoekje wegkruipen
of gewoon doen of er niets gebeurde.
Geen van allen voelen goed
en het vergt heel veel moed
om te zeggen dat ik TIJD nodig zal hebben
om 'afscheid te kunnen nemen'.

Alleen

Alleen gelaten...
helemaal verlaten...
Wegzakkend in het niets.
Op zoek gaand naar 'iets'.
Voorzichtig kruipend,
heen en weer sluipend.
Tot het beseft komen,
enkel in onze dromen.
Weg... is het 'iets'...
verloren in het niets.
Alleen gelaten...
helemaal verlaten...

Het gemis

Zware tijden
veel lijden
kerkhof vermijden.

Proberen te leven
nemen en geven
verdriet blijft kleven.

Traan op mijn wang
donkere gang
heel erg bang.

Het gemis...
het is
wat het is...

Iets

'Iets' kan je vervangen, een persoon niet.
Verschrikkelijk, zo'n immens verdriet.
Verder... gaat het leven, zonder...
die 'iemand', wat een gedonder...
Heel onze wereld ligt overhoop.
Onze gedachten nemen een loop.
Wat, als, waarom, dan en hoe?
Het doet er allemaal niet meer toe.
We zijn je kwijt
voor altijd.